

Ο Γιάννης Κουβαράς γράφει για τα βιβλία του Γιώργου Δουατζή:

- “Τα Μικρά Β”, σελ. 96, Εξάντας 2004,
- “Πατρίδα των καιρών”, σελ. 48, Καπόν 2010
- “Σχεδίες”, σελ. 96, Καπόν 2012.

Εικοσιπέντε χρόνια –τέταρτον του αιώνας– ξέραμε τον Γιώργο Δουατζή ως αιχμή του δόρατος της φάλαγγας, του λόχου “Λειβαδιτιστών” και λοιπών φίλιων δυνάμεων και μόλις τώρα διαπιστώνω πόσο καλός ποιητής είναι (Ποιητής με κεφαλαίο). Έμπλεος ευτυχίας - οι *Σχεδίες* του σωστικές και σωτήριες για ναυαγούς χειμαζόμενους στον ωκεανό και τις ρουφήχτρες της πεζότητας και της άχρωμης καθημερινότητας – έμπλεος ευτυχίας και ευδαιμονίας από την ανακάλυψη της χαμηλόφωνης ποιήσεώς του. Η δημοσιογραφική του αξιοσύνη, λάμψη και μύθος αφενός και η παρά φύσιν εποχής σεμνότητά του, είχαν εξωθήσει στη σκιά το πολυτιμότερο. Αλλά τα ακριβά πράγματα έχουν αντοχή και υπομονή στο χρόνο. Ο Κάλβος περίμενε τρία τέταρτα του αιώνα για να τον ανακαλύψει ο Παλαμάς και να τον παραδώσει στους αιώνες. Ας μην λαχανιάζουμε τρέχοντας πίσω από την επικαιρότητα. Αν είναι να 'ρθει, θα σε βρει. Με καθυστέρηση ανακάλυψα τις τρεις ως άνω συλλογές του.

Θα αρχίσω και θα πιαστώ από τη σκάλα-ύμνο (*Σχεδίες*), το ποίημα *Ευγνώμων καταγραφή*, ύμνο της Δασκαλοσύνης, που τα σκαλοπάτια και οι αναβαθμοί της βγάζουν κατευθείαν στον ουρανό, καθώς ανεβάζει και υψώνει τον κάθε ταπεινό δάσκαλο ως τον έβδομο ουρανό. Κι ας μην τον λένε Ανάργυρο, Νίκη, Γιάννη, όλους τους επιχρυσώνει με την χρυσή αγάπη του κι ευγνωμοσύνη. Δάσκαλος ο ίδιος, με πετυχαίνει με την ευστοχία των βελών-στίχων του στην καρδιά και την Αχίλλειο φτέρνα. Πάνε περίπατο με μιας τα δικά μου ποιήματα για τον δάσκαλο. Φρονώ ότι το εν λόγω ποίημα πρέπει να μπει αντί Προλόγου ως φόρος/φάρος τιμής κι ευγνωμοσύνης στα αναγνωστικά της Β΄ και Δ΄ του Δημοτικού και Γυμνασίου, και απαξάπαντος δικαιούται θέση προμετωπίδας στη γνωστή ανθολογία «..να μαθαίνω γράμματα..» του Κώστα Ακρίβου.

Τη *Μακάρια καταφυγή* και το *Αμέτοχος* θα μπορούσε να τα υπογράψει ο Λειβαδίτης. Δεν υπαινίσσομαι επίδραση, μιλώ για αξία και κλίμα συγγένειας. Το απρόβλεπτο, η έκπληξη κρύβονται από σελίδα σε σελίδα, ενώ κάθε τόσο σκάνε νάρκες ή ανθίζουν με μιας τριαντάφυλλα, ηλιοτρόπια και φυσικά ζήλεια «γιατί δεκαετίες έφηβος/υπήρξε δούλος μόνον επιθυμιών/και αυτοκράτωρ στην απόλαυσή τους». Και μόνο με την αφοπλιστική απολογία *Νυχτερινές Απορίες* κερδίζει θέση και στασίδι στον Κανόνα της Ποίησης. Αφήνω τις τόσο υπαινικτικές *Λύσεις Φωτός* και τις *Μεταγίσεις* σε λευκά χαρτιά και στη συνείδησή μας. Με τις υποβλητικές *Κατατάξεις* στέλνει αδιάβαστους γενεαλογούντες κι ασελγούντες στο ιερό σώμα της ποίησης, ενώ αλλού απογειώνει την Κάλλας στο ύψος της, με τις μουσικοκριτικές πινελιές του. Σεμνός συνομιλητής του Βικέντιου, του Πάμπλο, αλλά και των απλών δικών του ηρώων, μας κάνει ωτακουστές του ευτυχείς. Όσο για τη διαλάμπουσα *Σκούρα ομορφιά*, κύκνειο άσμα της αγάπης, θα 'λεγα εφάμιλλο, από άλλο δρόμο κι εποχή, *Του αστεριού για όλους μας*.

Την ευγένειά του, την ταπεινότητά του (αλάνθαστο γνώρισμα όσων έχουν αξία κι όχι φυσικά κυμβάλων αλααζόντων) που θαύμαζα από τη μορφή του “οία η μορφή τοιάδε και η ψυχή” έλεγαν οι αρχαίοι, την επανακαλύπτω αποτυπωμένη στο χαρτί και προεξαγγελομένη από τους τίτλους, *Γραφτά, Τα Μικρά, Σπονδές*.

Διαβάζονται απνευστί, βοηθάει το μέγεθος τους, η ακεραιοσύνη και ακαριαιοσύνη τους, εξωτικά πειραγμένα χεί-κου, τα τρυφερά, αειθαλή, τόσο υπαινικτικά *Μικρά β'*. Τι να πρωτοκορφολογήσω για ένα ανθολόγιο περιδέραιο, πολλά φιλοσοφημένα μέσα από αλληγορίες, λάμπουν σαν διαμάντια στο σκοτάδι:

τόσο φως/σε τόσο σκούρα μάτια..,

Οι χαραγματιές πονάνε

Αλλά επιτρέπουν την είσοδο στο φως,

Χειροκρότησα μόνο δημιουργούς.

ενώ βάζει τόσο ωραία τα πράγματα στη θέση τους:

Η μοναξιά τόσο σκληρή. Η μοναχικότητα γόνιμη γιατί επιλέγεται,

Οι χαρές στιγμιαίες κι οι λύπες διαρκείς,

αλλά ένσταση εδώ, τα *Μικρά* μακραίνουν τόσο και τις χαρές μας, καθώς ξεκούκκισε τόσα χρόνια, τις γυάλισε και μας τις προσφέρει τώρα επιγραμματικές. “Το επίγραμμα είναι σκληρό καρύδι στα δόντια του χρόνου”. Νίτσε.

Όσο για την *Πατρίδα* του/μας του κακού καιρού μας, μεγάθυμη, πλατυτέρα όλων, υπερτέρα πολλών πολιτικών μανιφέστων, πολιτογραφεί όλους τους απάτριδες και ζορισμένους, άστεγους ως άλλη ψυχική κιβωτός, διανοητικό εντρύφημα υψηλής απόσταξης, αγάπης, τρυφερότητας, στρατευμένο όχι σε –ισμούς και ακκισμούς, αλλά στον άνθρωπο, στην απελευθέρωσή του, στην ίασή του, στο κύτταρο της ευτυχίας του. Με την εγκαυστική του αποκαθλώνει ήδη από την πρώτη σελίδα τα αρνητικά του Έλληνα για να τον παραδώσει (και τον αναγνώστη) στο τέλος ενεόν, άμωμο και βαθιά προβληματισμένο, αλλά και πλούσιον από το ταξίδι που τον ταξίδεψε. Αλλού δοξαστικό, αλλού ελεγείο ελέους στις ανεπούλωτες πληγές μιας πατρίδος, ποτάμι οργής, συμφωνικό ποίημα, θέτει τα δάχτυλα επί των τύπων των ήλων, ραψωδία πένθιμου κλίματος με υποφώσκουσα την ελπίδα/λεπίδα, *μια μάσκα λύπης ολόκληρη η πατρίδα*, εμπύρετη συνείδηση εν βρασμώ ο ποιητής, αναρωτιέται: *πως θα κοιτάξουμε στα μάτια τα παιδιά*, ιερουργεί στις σ. 39-40, υποφωτιζόμενος από τη μορφή του Γκάντι, αρχαγγελικά δεητικός στην έξοδο: *Να ήξερες με πόσο /λίγη αγάπη /θα άλλαζε ο κόσμος*. Αμήν. *Πατρίδα των καιρών* και δυστυχώς παντός καιρού με επαναλαμβανόμενα τα ιστορικά λάθη από Παλιγεννεσίας και δώθε, *Πατρίδα των καιρών*-όχι των ευκαιριών που πολλοί πουλάνε σε τιμή ευκαιρίας.

Ο ποιητής, γεώργησε την ψυχή και τη συνείδησή μας, έσπειρε ως καλός σπορέας τη σοδιά του για να ‘χουμε επισιτιστικές εφεδρείες και βοήθεια στις μέρες που έρχονται κατακλυσμιαίες, ψυχρές κι ανάποδες . Τον ευχαριστούμε για τα δώρα του.

Αθήνα Φεβρουάριος 2014